

човѣкъ спокойно не можеше да спи. Пушки и пищофи, сабли и ножове и сега на сънъ пѣкъ не прѣставаха да ни безпокоятъ.

Този день 21 май, прѣкарахме безъ да има да се видимъ или срѣщнемъ съ неприятель. Вечеръта съ пушки наرامо се навалихме въ една долина, въ която колкото слазахме на доло между двата гористи върха, толкова тѣ се повече възвишаваха. На пѣтя ни се изпрѣче нѣщо като тунелъ, образуванъ отъ водитѣ на силнитѣ дѣждове. Навлѣзохме въ него. Колкото отивахме по-надолѣ, толкова той ставаше по-пустъ, кждѣто се виждаше, че слънцето мѣчно пронизва своитѣ лъчи. Нѣщо тамъ бучеше. Нощъта се прѣвиваше, зората приближаваше, а бученето още по-силно ставаше. Спрѣхме се слѣдъ това, наседохме да си поотпочинимъ. Направихъ си цигара и бѣхъ турилъ кутията на колѣното си, а слѣдъ едно малко раздрусване, тя подна и произведе шумъ, като че пада въ нѣкоя дълбочина. И дѣйствително, на една само крачка отъ мене стоеше дълбока пропастъ, кждѣто човѣкъ ако нагазеше, кой знае кждѣ би се намѣрилъ! Тъмно тогава бѣше. Когато слѣзохме, бѣше се вече поразсъмнало, тѣй че добръ видѣхме кждѣ можеше да ни заведе оная дълбочина, която не бѣ по-малка отъ 20—25 метра. Слѣдъ това прѣдъ насъ се изпречваше малка поляна съ двѣ керимидени колиби, а сжщо тѣй шумоленето на рѣката Искъръ се вече чуваше. Обсадохме едната колиба, кждѣто огъня горѣше на огнището, обаче слѣдъ похлопването ни никой не се обади. Насилихме, отворихме вратата, но наистина нѣмало човѣкъ вжтрѣ. Едно каче сирене имаше около 10—15 оки. Взимахме сиренето, като срѣщо това оставихме надъ качето 35 гроша, слѣдъ което бѣхме на другата колиба. Тамъ, като похлопахме, единъ старешки гласъ ни се обади. Като ни отвори, това бѣше човѣкъ на 60—65 години, който когато ни видѣ, весело ни посрѣщна.

— Добри хора сте, каза ни той, добръ ви позна-